

WEGBEREIDERS NAAR JERUZALEM

JUDAH AND EPHRAIM MINISTRIES

NIEUWSBRIEF

Juli 2017

Lieve familie en vrienden,

De laatste nieuwsbrief, die we verstuurd hebben was net voor de inauguratie van Donald Trump. Daarin legden we ook de reden uit waarom we kort daarna naar Rome zijn vertrokken. Onze tijd in Rome is heel bijzonder geweest. Bevestigend en aansluitend op de weg, die we al zo lang met de Heer mogen bewandelen. We hebben wel het gevoel dat we de laatste jaren op een snelweg gekomen zijn. Als jullie sinds kort onze nieuwsbrief lezen is het misschien moeilijk om in te voegen. Je zit misschien nog op de "profetische snelweg" van meerijden op de "profetische snelweg" van deze tijd. Om het invoegen makkelijker te maken, willen we nog even terugkijken...

Burgemeester van Akenwijk 9
3341 BA Hendrik Ido Ambacht

Tel: + 31 (0) 78 7610467 Netherlands Mobile: + 31 (0) 6 52669766

Email: info@judahandephraim.net www.judahandephraim.net

A.N.B.I Status KvK nr. 411 27790

IBAN: NL92 INGB 0003 2157 57

BIC: INGBNL2A

DE ROL VAN ISRAËL

Als een blauwe draad, zoals in de tzitzit van een tallit, loopt de rol van Israël door ons leven. Geen rode draad, maar een blauwe draad, herinnert ons aan het Koninkrijk der hemelen, waaraan wij gestalte mogen geven hier op aarde. Om dat goed te kunnen doen, heeft God ons instructies gegeven, Zijn Torah, zodat we gaan begrijpen dat Hij zowel mensen als plaatsen in Zijn plan betreft. Zowel het volk als het land, waardoor Hij Zijn verlangen openbaart, dragen de naam Israël. Dat is ook onze familienaam. Er is veel gebeurd in de familie, waardoor een deel als een zaad onder de volken gezaaid is en wij door de verkondiging van het evangelie opnieuw geboren mogen worden in de familie. Juda, het overblijfsel van de familie, onze oudere broer, heeft er best wel moeite mee dat de Vader ons (weer) wil opnemen in de familie. Dat is ook best te begrijpen. Aan de ene kant hebben zij altijd vastgehouden aan de beloften van de Vader, maar hebben daardoor alleen al vanwege de naam, die hen met Israël verbindt, veel geleden.

Het is ons voorrecht dat de boodschap van het Koninkrijk eerst in de gehele wereld verkondigd is, waardoor wij als een grote kudde bijeengebracht kunnen worden in de schaapskooi. Maar Yeshua zei zelf al, dat Hij naast de eerste schapen die Hij bijeen had gebracht, ook nog schapen had van een andere stal. Samen moeten ze één kudde worden, één familie met de naam Israël. Dat is een geheimenis dat in deze tijd geopenbaard wordt (Ez.37:22).

Juda is trouw gebleven aan die naam, altijd hopen op de komst van de Messias, die als een herder alle verloren schapen van het huis van Israël weer bij elkaar zal brengen. Er was een moment dat de Joden dachten dat Yeshua de verwachte Messias (Ben Yosef = zoon van Jozef) was, die het Koninkrijk kwam inluiden. Maar toen de heidenen Hem als hun Christus omarmden, werd Hij een vreemdeling, die buiten Israël regeerde, zoals eeuwen geleden Jozef ook buiten het Beloofde Land regeerde. Zij geloven dat de kerk de Messias (Ben Yosef) in ballingschap in Rome heeft vastgehouden, waardoor de Messias (Ben David = zoon van David), die zij verwachten, niet kan komen om te regeren vanuit Jeruzalem.

**Twee Messiassen,
die één moeten worden,
en de profetische en
priesterlijke rol van de
Messias**

De strijd van de Messias tegen Edom

De gedachte, die vooral leeft in deze tijd, is dat de Messias Ben Yosef eerst zal komen voor de komst van de Messias Ben David, om de wereld voor te bereiden op de komst van het Koninkrijk van YHVH. Hij zal de oorlogen van God voeren tegen “Edom”, dat gezien wordt als de gezamenlijke vijanden van Israël. Een van de gedeelten die hier bij aangehaald wordt is Obadja 1:18, waar staat: *“Dan zal het huis van Jakob een vuur zijn, het huis van Jozef een vlam, en het huis van Ezau zal tot stoppels worden; zij zullen tegen hen ontbranden en hen verslinden, zodat er geen ontkomende zal zijn voor het huis van Ezau! Ja, YHVH heeft gesproken!”*

Joodse Messias verwachting

In de Joodse traditie worden er vier messiaanse figuren beschreven. Ze worden vergeleken met vier “ambachtslieden”. (cf. Zach.1:20 zie context en juiste vertaling van het Hebreeuws) Elk van hen zal betrokken zijn bij het inleiden van de Messiaanse tijd. Rashi, een van de Joodse wijsgereen, legt uit dat de Messias Ben Yosef een ambachtsman wordt genoemd, omdat hij zal helpen de tempel te herbouwen. Nachmanides gaat verder in op de rollen van de vier ambachtslieden. Volgens hem zal Elia eerst komen om het eind der tijden aan te kondigen. Dan zal de Messias Ben Yosef komen om oorlog te voeren tegen de boze machten en hij zal sterven in de strijd met de vijanden van God en van Israël. Volgens Saadiah Gaon zal de behoefte aan zijn verschijning afhangen van de geestelijke conditie van het Joodse volk. Als zij zich niet bekeren zullen de “Chevlei Mashiach”, letterlijk de geboorte weeen van de Messias, over hen komen. In het boek Zerubbabel en latere geschriften, staat beschreven dat na zijn dood er een tijd van grote rampen over Israël zal komen. Dan zal God de doden opwekken en het Messiaanse tijdperk van vrede inluiden. De Messias Ben David zal regeren als een Joodse koning tijdens de periode dat de doden opgewekt worden. Sinds de komst van het Rabbijns Jodaisme wordt er weinig meer gesproken over de rol van de vierde Messias, de Rechtvaardige Priester.

De Rabbijnen begrijpen dat de confrontatie tussen het huis van Jozef en het huis van Ezau voorspeld wordt bij de geboorte van Jozef, toen Rachel zei: “*Zij gaf hem de naam Jozef, zeggende: Moge de HERE mij er nog een andere zoon bijvoegen.*” (Midrash bij Gen.30:24) Ze maakt hierbij een woordspeling met de naam Jozef, dat bijvoegen betekent. Wij mogen hierin zien dat inderdaad, die andere Jozef gekomen is, die ook vergeleken kan worden met Benjamin, zoon van Mijn rechterhand. Hij is ook degene die we verwachten in de strijd, die voorafgaat aan zijn komst als Messias Ben David. Zijn komst wordt voorbereid door de profetische en priesterlijke bediening van de “ambachtslieden”, die door Hem gezalfd zijn. Iets daarvan herkennen wij in onze eigen “messiaanse” bediening, waardoor wij onze opdracht om naar Rome te gaan beter kunnen begrijpen, en alle daaropvolgende opdrachten, waarover we in deze brief schrijven.

Onderstaande links in het Engels (Messiaans & eeJoods) gaan dieper in op dit onderwerp:

http://www.hebrew4christians.com/Articles/Mashiach_ben_Yosef/mashiach_ben_yosef.html

<http://www.jewishvirtuallibrary.org/messiah>

Rome en Edom

Zoals we al aangaven wordt Rome vergeleken met Edom, het land waar Ezau en zijn nakomelingen zich verder vermenigvuldigden. Zij hielden Israël de eerste keer tegen, toen zij op weg waren naar het Beloofde Land. Je zou kunnen zeggen dat Rome door de geschiedenis heen Israël heeft tegengehouden om terug te keren naar het Beloofde Land. Vanuit Rome heeft het antisemitisme zich verspreid over de gehele aarde en is geprobeerd om de naam van Israël uit te roeien. De Pausen, die geloven dat ze de rol van Petrus overgenomen hebben, en als Christus op aarde regeren, houden Hem eigenlijk vast in ballingschap in Rome. Daarom zijn wij naar de poorten van Rome gegaan om te bidden voor de “verlossing” van onze Verlosser en de weg te banen voor Zijn terugkeer naar Jeruzalem. We beseffen heel goed dat we uiteindelijk maar een kleine barst hebben kunnen maken in de muur van Zijn ballingschap op aarde, maar we hebben al mogen zien hoe Hij is opgestaan in de hemel en zich klaar maakt om terug te keren naar de aarde. Hij zal spoedig Zijn stem verheffen in de hemel, dan zullen er ontzagwekkende dingen op aarde gebeuren. Iets daarvan beginnen we al te zien in de ontwikkelingen in deze tijd. Lang geleden, toen de Heer mij riep, zei Hij, dat ik het einde zou zien komen. Ik kan nu net als Habakuk zeggen, het spoedt zich zonder falen naar het einde (Hab.2:3).

Daarom lijkt het alsof we ons op een “profetische snelweg” bevinden, waar vele wegen samenkomen. Misschien leidt jouw weg ook daarheen en wil je graag invoegen. Langs deze weg staan “sions”. Het Hebreeuwse woord voor Sion, Tzion (צִיּוֹן), kan worden vertaald met "aanduiding" of "markering." Om onze bestemming te bereiken in het plan van God moeten we onze ogen richten op Sion, Zijn markering in het centrum van de aarde. Net zoals we aan de einden der aarde ons moesten omkeren en richten naar Jeruzalem, moesten we nu heel specifiek in de poorten van Rome gaan staan om de weg te banen naar Jeruzalem.

Sommigen van jullie hebben dit verslag al persoonlijk gehoord in een van de samenkomsten, waar Iris gesproken heeft. Voor diegenen, die ons niet ontmoet hebben, of behoefte hebben om dit nog eens na te lezen, gaan we uitgebreider in op onze opdracht in Rome. Dit zal jullie ook helpen de “Ontmoeting in de Woestijn” te begrijpen, die zal plaatsvinden tijdens de 10 Ontzagwekkende Dagen voor Sukkot.

Het team dat naar Rome ging:

Jaap en Judith Damminga
Piet Luijten
Janny Holster
Iris Bouwman

DE POORT VAN EDMOM

We begonnen bij de poort of boog van Titus. Omdat hij de keizer is, die Jeruzalem vernietigde, vergeleken we de ereboog van Titus, met de poort van Edom.

Reken, O Here, de kinderen Edoms de dag van Jeruzalem toe, hun die zeiden: Breekt af, breekt af, tot op de grond er mee! (Ps.137:7)

Vespasianus en zijn zoon Titus belegerden de stad en vernietigden uiteindelijk de tempel. Terwijl het tiende legioen achterbleef om de stad te bewaken, trok Titus naar het noorden om in Caesarea Filippi met Herodes Agrippa II en Bernice de overwinning te vieren. Beiden zijn nakomelingen van Herodes de Grote, die de tempel voor de Joden verbouwd en verfraaid heeft. Zij zijn allen Idumeërs, nakomelingen van Edom. Hier zie je al de samenwerking tussen Edom en Rome.

Bij de boog, die herinnert aan de overwinning in Jeruzalem en de glorieuze intocht in Rome met alle tempelschatten, waarvan de Menora het meest opvallend is, besloten we tussen twee Olijfbomen symbolisch Jeruzalem te herbouwen. Op wonderlijke wijze mochten we daar een oude bouwdoos van Jeruzalem voor gebruiken. Deze doos was gevonden in de kringloopwinkel in Urk. Het bleek te bestaan uit blokjes gemaakt van Olijfhout die in 1967 in Israël gemaakt waren. Nu 50 jaar later in het jaar van de herdenking van de hereniging van Jeruzalem, duikt deze doos ineens weer op. Al gauw blijkt dat de Heer deze bouwstenen als een profetisch teken wil gebruiken. Op een mooie marmeren tafel, met zicht op de boog van Titus, beginnen we Jeruzalem te herbouwen. We hebben meteen een toeschouwer. Een zeemeeuw gaat zitten achter het hekje om gade te slaan wat wij aan het doen zijn. Op zich grappig, maar het heeft een veel diepere betekenis.

**Er was in elk geval één zeemeeuw in Rome,
die kwam luisteren en kijken naar wat wij
daar moesten doen.**

Dit brengt ons terug bij de lessen, die we leerden toen we de reis maakten naar de vier hoeken van de aarde. In Chili bezochten we Pinguin Eiland. Maar de pinguïns waren niet de enige bewoners op het eiland. Er vlogen ook veel zeemeeuwen rond. Het viel ons op dat de pinguïns hetzelfde gedrag vertoonden als Orthodoxe Joden, die niet voor niets soms vergeleken worden met pinguïns. We zagen ze twee aan twee naar de zee lopen, zoals Joden naar de Klaagmuur lopen. Soms leek het of ze in een heftige discussie verwickeld waren. Ook erg Joods. Ze stonden als een “minyan” in een kring van tien pinguïns of maakten het geluid als van een shofar. Opvallend was dat de zeemeeuwen heen en weer vlogen en veel herrie maakten. Soms ging er één voor een pinguïn staan, alsof ze zich afvroegen, wat doen jullie hier eigenlijk. Maar de pinguïns gingen gewoon hun gangetje. Ze lieten zich niet afleiden door de luide zeemeeuwen, die de Heer vergeleek met de Christenen, die het vaak zo druk hebben en niet opmerken wat God onder Juda doet. We zijn samen op hetzelfde eiland bijeengebracht in het plan van God, om uiteindelijk één familie, één volk te worden.

Totdat er twee vrouwelijke “bewakers” van het Romeinse Forum naar ons toe kwamen en zeiden, het is verboden om hier iets te bouwen. Ons miniatuur bouwwerk van Jeruzalem trok de aandacht. We hadden ook brood en wijn klaar staan, maar dat mocht zeker niet op die oude marmeren steen staan. Dus zetten we dat maar gauw op het gras dicht in de buurt van onze toekijkende meeuw. Er werd gevraagd of we toestemming hadden om iets te bouwen. Het spel om Jeruzalem op te bouwen werd ineens een ernstige bedreiging. Er gebeurde iets in de geestelijke wereld. De spanning, die begon op te bouwen, deed ons denken aan de situatie op de Tempelberg in Jeruzalem, waar we ook altijd in de gaten worden gehouden door de Waqf, de religieuze politie van de Moslims. Een van ons moest mee naar een imposant gebouw om toestemming te vragen om “ons bouwwerk” voort te mogen zetten.

Maar de persoon, die over de toestemmingen ging was er niet. Daarom vroegen ze Jaap of hij bereid was een kwartiertje te wachten, tot de baas weer terug was. Jaap dacht meteen, dan kan ik hier bidden en kunnen zij doorgaan met bouwen. Dat deden we ook, onder het toeziend oog van de andere bewaakster, die telkens zei, je mag hier niet bouwen, je moet wachten tot je toestemming hebt. Intussen hadden wij Jeruzalem herbouwd en op de plaats van de Rotskoepel en de Al Aqsa Moskee zetten wij een kleine Menora neer, in het zicht van de Menora, die door Titus naar Rome was meegevoerd, naast alle andere Tempelschatten en Joodse slaven. Op dat moment kregen we te horen, dat we geen toestemming hadden gekregen om te “bouwen”. Dus Jeruzalem werd opnieuw afgebroken, een gruwel van verwoesting. Maar.... we hadden de Menora nog, die we in een van de olijfbomen zetten op de plaats van de Tempel op de plattegrond van Jeruzalem, en zijn toch gaan bidden. We brachten het teken van brood en wijn aan bij de boom. De gebroken stukjes matses herinnerden ons aan de vele onschuldige mensen, die door de Romeinen gedood zijn, waaronder enorm veel Joden. We legden ze in een symbolisch graf, waarover we de wijn goten als het symbool van het bloed van Yeshua dat luider spreekt dan het bloed van Abel en al het onschuldig vergoten bloed. Dit was onze eerste bloedmarker in Rome, die uitroept in de poort van Edom.

DE POORT VAN BOSRA

De boog van Constantijn vergeleken we met de poort van Bosra, want Constantijn probeerde alle schapen van het Romeinse rijk in zijn “schaapskooi” te verenigen. Constantijn had zich als eerste Romeinse keizer tot het Christendom bekeerd. Veel van zijn latere opvolgers zagen in dat het Romeinse Rijk voor zijn politieke stabiliteit afhankelijk was van de steun van de Christenen. Verschillende Romeinse keizers stelden geld ter beschikking om voor de bisschop in de hoofdstad Rome kerken en paleizen te bouwen. Helena, de moeder van Constantijn, deed dit ook in Jeruzalem. Rome werd het centrum van de politieke en geestelijke macht in Europa, vanwaar de invloed uitging over de gehele aarde. Jeruzalem was vertrappt door de heidenen en Rome nam haar plaats in Gods plan over. Constantijn dacht dat niet iedereen in het zo uitgestrekte Romeinse Rijk, met zijn grote diversiteit aan bevolkingsgroepen, zomaar bereid zou zijn om zijn religieuze overtuigingen te laten varen en het Christendom te omarmen. Dus moedigde Constantijn de “verchristelijking” aan van de heidense geloofsovertuigingen. Hiermee begon de verandering van de door God ingestelde tijden en wet (Dan.7:25). Heidense feestdagen namen de plaats in van de feesttijden van YHWH en de zondag werd gevierd in plaats van de Sabbat.

Niet alleen de Messias wordt vastgehouden in Rome, maar ook de schapen. Symbolisch werd dat duidelijk door het gesloten hek om de boog van Constantijn. Dat was de plaats, waar wij besloten te bidden. Op de grendel van het hek, was een soort wolven kop bevestigd, die ons deed denken aan een wolf in schaapskleren (Mat.7:15). Daar brachten we onze bloedmarker aan.

We realiseerden dat de kerk als het ware op de Zoon is gaan liggen (cf. 1 Kon.3:16-27) en slechts een dode Christus aanbidt, die nog steeds aan het kruis hangt. Maria roept als het ware uit: “De levende Zoon is mijn kind, Hij is opgestaan uit de dood!”

We hebben gebeden dat de Messias vrijgezet zal worden, en Hij de doorbreker zal zijn om voor ons uit te gaan, de schaapskooi uit op weg naar Jeruzalem. (Micha 2:12-13 & Jes.63:1)

DE POORT VAN ROME

Het Vaticaan

We zijn ook afgedaald naar de zetel van de geestelijke macht van Rome, de rots waarop de Kerk gebouwd is. We waren in de gelegenheid om de opgravingen te bezoeken waar het zogenaamde graf van Petrus gevonden is. Het was tevens de gelegenheid om de fundering te zien van de St. Pieter Kerk uit de tijd van Constantijn. Bij de veiligheidscontrole moesten eerst onze tassen gescand worden. In de tas van Iris viel iets op, er zat een kandelaar in en die moest getoond worden. Het was de kleine Menora, die bij de bouwstenen van Jeruzalem hoort. Het was alsof de Heer benadrukte, het gaat om Jeruzalem, het gaan om het “terugbrengen” van de Menora naar Jeruzalem. In deze context is het misschien ook goed om het boek “De verdwenen Menora” te noemen. Het boek is geschreven door Jan Terlouw en zijn dochter Sanne. Hoewel het een literaire thriller genoemd wordt, en gedeeltelijk fictie is, staan er veel historische feiten in. Met google erbij kan je heel wat van die feiten verder onderzoeken. Dat zal je doen beseffen dat we te maken hebben met de geestelijke macht van Rome, die eigenlijk alle sporen van het Joodse volk heeft uit willen wissen en de schapen van de andere kudde onder haar macht heeft willen houden. Toen we uiteindelijk bij het graf van Petrus kwamen en iets van de zogenaamde gevonden botten konden zien, waarvan een klein stukje in de persoonlijke kapel van de Paus ligt, voelden we de geestelijke spanning toenemen. Hoewel we niet openlijk konden bidden, laat staan een “bloedmarker” konden aanbrengen, begonnen we wel zachtjes in tongen te bidden en een stukje uit het Woord te proclameren. Een paar kritische vragen, maakten de spanning nog groter, met name toen duidelijk werd dat wij allemaal een hechte band met Israël hebben. Het leek wel dat het graf van Petrus, belangrijker is dan het graf van Yeshua, hoewel de Engelen daar zeiden: “Wat zoekt gij, de levende, bij de doden?” Zo voelde dat ook in de St. Pieter, we waren omringd door graven en beelden van de doden, het centrum van de aanbidding van de Roomse kerk. Bovenop het graf van Petrus, de rots, is de nieuwe St. Pieter Basiliek gebouwd. Toen we de kerk binnen liepen en wat rondkeken, wees Jaap op de klok en zei: “Zie het is één minuut voor twaalf”. We realiseerden ons de ernst van de tijd waarin we leven. Het spoedt zich naar het einde. Toch leek het of de Vader ons toch wat meer tijd zal geven om ons voor te bereiden. Toen we biddend rond het altaar van Petrus liepen en Obadja en Sefanja lazen, leek de tijd wel even stil te staan. Het was een lange minuut totdat de klok twaalf begon te slaan.

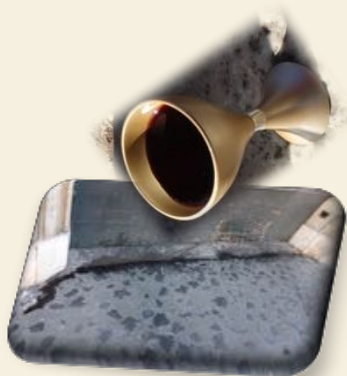

The Holy Office

Toen we Sefanja 3:1 lazen, hoewel dat in eerste instantie op het ongehoorzame Jeruzalem betrekking heeft, beseften we dat dit ook op Rome kon slaan, die zichzelf de plaats van Jeruzalem heeft toegeëigend. Dat werd nog duidelijker toen we bij de “Holy Office” gingen bidden. Dit kantoor ligt net buiten het hek van het Vaticaan, maar wordt goed bewaakt. Het was oorspronkelijk gebouwd voor de bestuurders van de Gemeente die de Doctrine van het Geloof bewaken. Hier werden in 1452 al Pauselijke Bulls uitgevaardigd, die later de Doctrine of Discovery werden genoemd en het recht gaf aan ontdekkingsreizigers om land in bezit te nemen en de bevolking te onderwerpen aan de Kerk. Als deze barbaarse heidenen zich daartegen verzetten, mochten ze gedood worden. Dit heeft geleid tot veel bloedvergieten onder de oorspronkelijke bewoners in landen zoals Amerika en Australië. Dit was ook de reden dat wij daar graag wilden gaan bidden. In 1542 werd dit kantoor ook in gebruik genomen door de Inquisitie, die belast was met het handhaven van de integriteit van de kerk, de verdediging van het geloof en het onderzoek naar fouten en valse leerstellingen om die te verbieden. Het richtte zich op het vervolgen van de ketters van de reformatie en de Joden, die zich niet wilden bekeren tot het Roomse geloof. In die tijd werd ook het catechumenaat opgericht, waar Joden zich konden bekeren tot het Christendom. Dit gebeurde veelal onder de druk van armoede en uitsluiting van de rest van de bevolking. Hoewel het een religieuze instelling was, waren de bewoners niet vrij om te gaan en staan waar ze wilden. Ze werden eigenlijk door de Pauselijke politie gevangengehouden. Tijdens de inquisitie, die tot ver in de negentiende eeuw doorging, werden vele mensen gedood, met name Joden.

Dit kantoor van de inquisitie is nog steeds in gebruik, maar kan niet zomaar bezocht worden. Het zag er niet erg uitnodigend uit en de meeste toeristen lopen er gewoon langs zonder te weten wat er gaande is. Wij stopten voor de deur en begonnen te bidden. Zoals gewoonlijk hadden we brood en wijn bij ons. We vroegen ons af of we hier wel het teken van het bloed op de deurposten moesten aanbrengen. Tijdens het bidden kreeg Iris sterk het gevoel dat ze een bloedspoor moest trekken langs de drempel voor de deur. Dit deed ze zo gauw dat de anderen nauwelijks beseften wat er gebeurde. De Heer zei, ze zullen struikelen over al het bloed dat zij vergoten hebben. Op dat moment kwam er een vrouw aan, die door een klein deurtje naar binnen ging. Ze keek even naar het spoor voor de deur, maar stapte zonder iets te zeggen er overheen en ging naar binnen. Een paar seconden later ging ineens de gehele poort open achter ons en een auto kwam naar buiten. De deur bleef even openstaan en op aandringen van Piet, ging Iris naar binnen en kwam in een hal waar ze even een moment had om te bidden, totdat de deur automatisch dicht ging en de anderen haar riepen om gauw terug te keren. Maar Piet stapte voor het “oog” van de deur, waardoor we nog langer bij een geopende deur konden blijven bidden, totdat een bewaker ons in de gaten kreeg en we weg moesten stappen van de deur. De Heer had een moment gecreëerd waarop wij zelfs binnen in dit zeer gesloten en beveiligde kantoor konden bidden. We zagen de kracht van het bloed dat deuren opent, die gesloten

Alle wegen leiden naar Rome

Al in de oudheid kwamen alle wegen samen in Rome. Van de kust bij Brindisi leidde de Via Apia naar het Romeinse Forum. Daar werden de keizers als ze terugkeerden van de strijd in een triomftocht binnengehaald. Later zijn er triomfbogen voor hen gebouwd. Beelden langs de weg herinneren aan die grote helden. Nu loopt er een wat hogere parallelle weg langs het eind van de Via Apia, die ook langs de plaats komt waar het gouden paleis van Nero heeft gestaan. Hij is de keizer, die de Christenen er van beschuldigde dat zij verantwoordelijk waren voor de brand in Rome, die hij waarschijnlijk zelf had laten aansteken. Dit leidde tot heftige vervolgingen. Kort daarna is het Colosseum gebouwd en gefinancierd uit de krijgsbuit van de plundering van Jeruzalem, waar later Christenen voor de leeuwen en andere wilde dieren gegoooid werden. Anderen vochten als gladiatoren in het grote theater.

Rome werd het centrum van de regering van het Romeinse Rijk. Aelia Capitolina was de godin van de regerende macht in het Capitool. Jeruzalem werd onder de macht van Rome gebracht als Colonia Aelia Capitolina. Bij het oude Capitool van Rome hebben we gebeden en ook weer symbolisch Jeruzalem herbouwd, omdat we geloven dat uiteindelijk alle wegen zullen leiden naar Jeruzalem.

Alle wegen leiden naar Jeruzalem

HET GHETTO VAN ROME

Hier hebben we eerst de Grote Synagoge van Rome en het daaraan verbonden museum bezocht. Wat ons vooral trof was de vroege geschiedenis van de Joden in Rome en daarna de slaven, die uit Jeruzalem mee werden gevoerd. Er waren zeer tragisch momenten, maar ook positieve momenten in de geschiedenis van de Joodse gemeenschap. Sommige keizers hadden zelfs Joodse adviseurs. Er waren momenten dat de Joden in het ghetto moesten leven en andere momenten, dat ze zich in andere wijken van Rome mochten vestigen. Tijdens de inquisitie werden velen gedwongen om zich te bekeren tot de Rooms Katholieke Kerk. De meesten van hen kwamen als Joodse vluchtelingen uit Spanje naar Rome, waar ze samen met de Joden uit Rome onder moeilijke omstandigheden in het ghetto moesten leven. Hoewel er tijdens de Tweede Wereldoorlog een aantal Joden naar Auschwitz zijn gedeporteerd, zijn Joden nooit weggejaagd uit Rome. Dit is iets wat benadrukt werd bij onze rondleiding door de Synagoge. Ze noemen zich zelfs Roomse of Romeinse Joden en zeggen de oudste Joodse gemeenschap te zijn, die nog bestaat, ook al is de Grote Synagoge pas in 1904 gebouwd. In de Synagoge zie je die Roomse invloed in de vorm van het gebouw, dat op een van de basilieken in Rome lijkt. Dat was een aparte gewaarwording. Zij zien zichzelf niet als Sefardische of Asjkenazische Joden, maar als Roomse Joden met een eigen liturgie. Eigenlijk zou je kunnen zeggen dat de Joden in Rome ook vastgehouden worden in ballingschap. Ze staan in de poort van Rome, maar kunnen niet vertrekken. Hoewel de ghetto nu een open ghetto is, worden ze toch onbewust vastgehouden, zelfs degenen, die niet in de ghetto wonen. Ze houden vast aan hun unieke cultuur en geschiedenis, maar richten zich niet echt op we weg terug naar Jeruzalem. Het hek om de Synagoge bevestigde dat. Wij konden niet binnen het hek bidden, maar vonden wel een plek buiten het hek, vlak voor de ingang, waar we eerder stonden toen we de synagoge bezochten.

Eigenlijk stonden we weer voor een schaapskooi, waar een deel van de kudde verzameld is. We hebben gebeden dat de Doorbreker ook hen zal voorgaan om Hem te volgen. Toen we aan het bidden waren, zagen we dat op sommige plaatsen van het hek, gietijzeren granaatappels bevestigd waren. Voor ons zijn de granaatappels een beeld geworden van de vrucht, die terug moet aan de boom, zoals Iris jaren geleden zag in een droom en Yeshua ontmoette, die de vrucht weer terughing aan de boom. De Joden zien de granaatappel als een voorbeeld van alle geboden (mitzvot), die hen eraan herinneren om Gods instructies, de Torah, te volgen. (De granaatappel is ook de vorm van een belletje dat rinkelt aan het kleed van de Hogepriester.) Er zijn wel 613 zaadjes in de granaatappel, die een beeld zijn van alle geboden. Wij hebben het teken van het bloed aan mogen brengen op deze granaatappels, samen met het teken van de dood en opstanding van Yeshua, het brood. Het was nog even moeilijk, hoe we dat konden doen, maar Piet klom op het hek en legde in elke kroontje van de granaatappel een stukje matse, gedrenkt in wijn. Omdat de synagoge behoorlijk zwaar bewaakt wordt, vroeg een politieagent zich af wat we aan het doen waren. Piet liet hem het stukje matse zien en zei, het is brood dat je kunt eten, en nam als voorbeeld zelf ook een stukje. Als excuus zei hij, we geven het aan de vogeltjes. Het was wel een vreemde manier om de vogeltjes te voeren: een stukje brood leggen in een granaatappel op het hek, maar de politieman liet ons daarna onze gang gaan. Ja, soms moet je een zot voor God zijn.

Er bleken twaalf granaatappels te zijn!

TWEE ROMEINSE JODEN

Tijdens ons verblijf in Rome ontmoetten we twee “Romeinse Joden”. Een van hen gelooft dat zijn Joodszijn herleid kan worden aan de tijd dat de slaven door de Romeinen meegevoerd werden uit Jeruzalem. Zijn voorouders komen van het eiland Puglia, waar uitgeputte Joden, die de tocht van Jeruzalem naar Rome niet haalden, werden achtergelaten. Hoewel onze vriend Giovanni, als Christen is opgevoed en tot geloof kwam in de Vergadering der gelovigen, is hij op zoek gegaan naar zijn Joodse wortels. Nu is hij actief betrokken bij de terugkeer van de Anusim, die tijdens de inquisitie gedwongen werden zich te bekeren tot het Roomse geloof, het Christendom. Het is zijn verlangen dat deze “verloren” Joden zullen terugkeren naar hun Hebreeuws wortels en naar de Torah gaan leven en uiteindelijk ook naar het Land, terug zullen mogen keren.

**Giovanni
&
Giuseppe**

Dat is de reden dat hij ons voorstelde aan Giuseppe, voorganger van een grote pinkstergemeente in Rome. Ondanks dat zijn Joodse grootvader omgekomen is in Auschwitz, is hij zich veel minder bewust van zijn Joodse wortels dan Giovanni. Het wonderlijke is dat zijn naam in het Italiaans Jozef betekent. Hij is eigenlijk een echte “Jozef”, want hij brengt de verlorenen van het huis van Israël terug bij de familie. Daar was hij zich nog niet van bewust, maar we mochten hem daar wel mee bemoedigen.

Voor ons was dit weer een bevestiging dat er 12 (uit de stammen van Israël) zijn, die zich associëren met Juda en 12, die zich associëren met Efraïm. Deze twee “Romeinse” Joden waren daar een voorbeeld van. Zij zullen samen die ene kudde moeten worden, waar Yeshua over sprak.

DE MESSIAS IN DE POORT VAN EDMOM

Door de terugkeer naar hun Joodse wortels van een kleine groep gelovigen in Italië, is er een Messiaanse gemeente ontstaan in Rome. In samenwerking met een aantal Messiaanse Rabbijnen, hebben zij een internationale conferentie georganiseerd, met als thema “De Messias in de poort van Rome, in de poort van Edom”.

Er is een (geestelijke) weg, die gebaad moet worden van Rome naar de Edom, waar de Messias zal verschijnen aan de grens met het Beloofde Land.

Gebeurtenis bij de grens met Edom

Er gebeurde iets bijzonders bij de grens met Edom, dat misschien een voorbeeld is van wat in de toekomst ook zal gebeuren. Het was een voorafschaduwung van wat nu duidelijk begint te worden. In Numeri 33:37-38 lezen we dat de Israëlieten hun kamp op sloegen bij de berg Hor, aan de grens van het land Edom. Dat is waar Aaron, de hogepriester, stierf in het veertigste jaar nadat zij uit Egypte waren vertrokken. De dood van Aaron wordt in meer detail beschreven in Numeri 20:25-28. Mozes krijgt de opdracht om Aaron en Eleazar mee te nemen naar de top van de berg Hor. Daar moet Aaron zijn kleding uittrekken. We kunnen aannemen dat het hier gaat om zijn “ambtsgewaad”, de hogepriesterlijke mantel. Er is hier sprake van de overdracht van zijn bediening aan Eleazar. Daarna stierf Aaron en Eleazar nam zijn taak over. (Je ziet datzelfde voorbeeld in de geschiedenis van Elia en Eliza.)

We weten dat Aaron, samen met de andere priesters de rol van de eerstgeborenen heeft overgenomen (Num.3:12-13). Zij worden de bemiddelaars, die voor het aangezicht van God komen om Israël te “redder” van Gods toorn, zodat ze niet gedood zullen worden. Aaron als Hogepriester was een beeld van Yeshua, de Hoge Priester, en zijn zoon Eleazar is een beeld van de Heilige Geest (Gods helper). Je zou kunnen zeggen dat Yeshua, net als Aaron, zijn mantel moest afleggen, waarna de Heilige Geest de mantel overnam. Als Yeshua terugkomt zal Hij de mantel weer overnemen van de Heilige Geest. Hij zal niet alleen als heerser zitten op Zijn troon, Hij zal ook priester zijn op Zijn troon (Zach.6:13). Hier zie je de rol van “de twee messiassen” samenkomen, Messias Ben David en Messias Ben Yosef en de profetische rol van Elia, de wegbereider.

Wachters bij de grens met Edom

De afgelopen vijf jaar hebben wij wachters mogen zijn bij de poort van Edom. De Vader heeft ons daar met een doel heen gebracht om Hem te ontmoeten in de woestijn, om Hem te horen spreken. Vanuit de wereld klinkt eenzelfde roep als in de tijd van Jesaja:

Wat is er van de nacht?

Men roept tot mij uit Seir (een andere naam voor Edom):

Wachter, wat is er van de nacht? Wachter, wat is er van de nacht? (Jes.21:11)

Of met andere woorden, hoe is de situatie in Edom, hoe is de situatie in de wereld?

Het profetische antwoord van de wachter was en is ook nu:

Morgen komt, maar ook nacht; als gij vragen wilt, vraagt, komt dan terug. (Jes.21:12)

We weten dat de morgen komt, de zevende dag, maar ook de nacht, het einde van de zesde dag. Op het moment leven we in een tijd van wisseling tussen dag en nacht. Elke dag is een dag van voorbereiding, maar we weten ook dat de nacht zal komen en duisternis de aarde zal bedekken.

Het is een tijd om vragen te stellen. Als je wilt weten hoe de situatie is op aarde, met name in deze tijd, kom dan terug en vraag!

Dat is wat wij ook steeds doen.

Als de Messias nu in de poort van Rome staat, zal Hij spoedig uit Edom, uit Bosra, komen. Daarom willen we ons voorbereiden op een ontmoeting in de woestijn, als Hij ons uit de schaapskooi leidt en ons voorgaat naar Jeruzalem, want dat is waar Hij naar onderweg is, als Hij komt.

ONTMOETING IN DE WOESTIJN

Toen de Vader ons vijf jaar geleden riep om Hem te ontmoeten in de woestijn, wisten we dat het ging om meer dan een dagje in de woestijn. We hebben gelegenheid gehad om Hem van alles te vragen, en Hij heeft gesproken (medaber) in de woestijn (midbar) over een ontmoeting, die zal plaatsvinden als Yeshua, als Zijn rechterarm, verlossing en heil zal brengen (Jes.63:1-9). Als Hij komt, zal Hij ons niet meevoeren naar de hemel, maar zullen wij Hem volgen op de weg naar Jeruzalem, waar Zijn voeten op de Olijfberg zullen staan. Om ons daar meer gericht op voor te bereiden, organiseren we een speciale reis gedurende de 10 Ontzagwekkende Dagen, die voorafgaan aan het Loofhuttenfeest. Het zal een tijd zijn van bidden en vasten, van profetische voorbede en luisteren naar wat de Geest tot ons te zeggen heeft. Misschien wil je biddend overwegen of dit een reis is waar jij aan deel moet nemen.

In een aparte email ontvang je het programma en de omschrijving van de reis.

Op dit moment zijn we in Vanuatu, om stil te staan bij de rol van de ontdekkingsreizigers en zendelingen, die dit gebied in de Stille Zuidzee als eersten bereikten. Daarna zullen we naar Australië en Papua reizen om de verloren schapen van het huis van Israël bijeen te brengen en hen voor te bereiden op de ontmoeting in de woestijn.

Als schapen die Hem volgen naar de schaapskooi, besluiten we met:

Janny & Iris

Zegen & Shalom

